

ورزش مدارس به کجا می‌رود؟

هفته گذشته قائم‌مقام معاون بهداشتی وزارت بهداشت گفت که تنها ۱۲ درصد دانش‌آموزان به‌طور منظم در هفته در زنگ ورزش حضور پیدا می‌کنند و زنگ ورزش در ۴۲ درصد مدارس کشور به‌ویژه مدارس روستایی و پسرانه جدی گرفته نمی‌شود.

هفته گذشته قائم‌مقام معاون بهداشتی وزارت بهداشت گفت که تنها ۱۲ درصد دانش‌آموزان به‌طور منظم در هفته در زنگ ورزش حضور پیدا می‌کنند و زنگ ورزش در ۴۲ درصد مدارس کشور به‌ویژه مدارس روستایی و پسرانه جدی گرفته نمی‌شود. مهدی شادنوش افزود: ۴۲ درصد مدارس ساعت‌های ورزش را جدی نمی‌گیرند که این رقم در مدارس روستایی و پسرانه بیشتر دیده می‌شود و تنها ۱۲ درصد دانش‌آموزان به‌طور منظم ۳ ساعت در هفته به‌صورت جدی در کلاس‌های ورزشی حضور می‌یابند. این نمای کلی است که از ورزش مدارس ارائه شده و این در حالیست که مسئولان آموزش و پرورش دولت دهم مدعی بودند ورزش مدارس را احیا کرده و هزاران سالن ورزشی برای دانش‌آموزان ساخته و چنین‌وچنان کرده‌اند.

ورزش دانش‌آموزی تنها روی کاغذ و در بخشنامه‌ها و اجباری کردن برخی رشته‌های ورزشی در دوره ابتدایی خلاصه شده است. ورزش، نبض هر جامعه‌ای است و کشورهای توسعه یافته به ورزش به‌ویژه در حوزه آموزشی (دانش‌آموزی و دانشجویی) اهمیت زیادی می‌دهند و از هزینه در این‌باره نیز کوتاهی نمی‌کنند، ولی چند سالی است که ورزش دانش‌آموزی در مدارس کشورمان جدی گرفته نمی‌شود و مسئولان امر یا درک درستی از ماجرا نداشته‌اند یا به بی‌راهه رفته‌اند و در مجموع ورزش دانش‌آموزی همچنان در کما به سر می‌برد.

واقعیت ورزش مدارس

نتیجه بی‌توجهی به ورزش در مدارس بروز ناهنجاری‌های جسمی و روانی، افت تحصیلی، کم‌تحرکی و بی‌انگیزگی در بین دانش‌آموزان است. آمار ناهنجاری‌های جسمی موجود در میان کودکان و نوجوانان، به‌ویژه دختران از جمله کجی، گودی و گردی پشت، کف پای صاف، پای ضربدردی و پیرانتزی که پیش‌تر توسط معاونت تربیت بدنی وزارت آموزش و پرورش گزارش شده است، گواه این سخن است. اکنون زنگ ورزش در مدارس جدی گرفته نمی‌شود، بسیاری از مدارس معلم(مربی) ورزش ندارند، مربیان ورزش هم نظارت جدی بر مقوله ورزش دانش‌آموزی ندارند و پس از دادن چند نرمش دانش‌آموزان را به امان خدا رها می‌کنند و به کار خودشان می‌رسند. همچنین در دوره راهنمایی و دبیرستان که اکنون دوره اول و دوم متوسطه خوانده می‌شوند زنگ ورزش همچنان به سایر دروس اختصاص می‌یابد، اینها از جمله مواردی است که موجب شده تا جایگاه اصلی تربیت بدنی و ورزش بیش از پیش تضعیف شود و حتی در برخی موارد به فراموشی سپرده شود.

مشکلات پیش‌رو

با توجه به وضعیت کنونی، مشکلات زیادی پیش‌روی احیای ورزش مدارس مشاهده می‌شود که برخی از آنها عبارت است از: نبود فضای کافی (در اغلب مدارس با توجه به تراکم دانش‌آموزی به‌ویژه در شهرها و کلانشهرها)، مدیریت غیرحرفه‌ای، تعریف نشدن جایگاه ورزش به مفهوم واقعی در بین اولیای مدارس و پدران و مادران دانش‌آموزان، نبود بودجه، کمبود مربی تربیت بدنی و نبود نظارت بر کار مربیان ورزش، بی‌انگیزگی مربیان ورزش و جدی گرفته نشدن زنگ ورزش.

در واپسین روز اداری هفته گذشته، فانی، سرپرست وزارت آموزش و پرورش مهرزاد حمیدی را جایگزین کیومرث هاشمی در پست معاون تربیت بدنی و سلامت وزارت آموزش و پرورش کرد تا در آستانه آغاز سال تحصیلی جدید، ورزش مدارس بدون متولی نماند. حمیدی در بحث تربیت بدنی آموزش عالی، پست‌های مدیریتی داشته است، امیدواریم وی فقط به دادن وعده و اجباری کردن برخی رشته‌ها در دبستان‌ها بدون در نظر گرفتن امکانات، تجهیزات، فضای ورزشی مدارس، مربی(معلم) ورزش و بودجه بسنده نکند و بتواند با شناخت و درک صحیح مشکلات، ورزش دانش‌آموزی را به معنای واقعی به جایگاهی در خور شأن دانش‌آموزان کشورمان رهنمون کند.